

Šolsko glasilo OŠ Miklavž pri Ormožu

številka 2

letnik 2006

KLOPOTEC

Eko šola

*Močnejši si, kot se zdiš;
pogumnejši si, kot verjameš;
in bistrejši, kot misliš.*

Christopher Robin

Klopotec, ki je pred Vami, predstavlja samo košček ustvarjalnosti, zanosa in lepote, ki jo lahko doživljamo vsak dan na naši šoli. Učenci ustvarjajo in se izražajo na različne načine: skozi pisano besedo, glasbo, ples, sliko, fotografijo ... Ustvarjajo tudi boljše medosebne odnose, zaupanje in spoštovanje. Zato verjamem, da je tisti, ki ustvarja, bogat v srcu.

Vživljenju nas obkrožajo ljudje, katerih ustvarjalnost se izraža v njihovem načinu razmišljanja, v njihovem načinu življenja.

Dolžnost nas starejših je, da vodimo in usmerjamo mlajše, ki lastne izraznosti še niso našli, da verjamemo v njihove zmožnosti in jim pomagamo najti njihove delčke v mozaiku ustvarjalnosti.

Verjamem, da bodo radožive besede, ki so pred vami, spodbuda tistim našim učencem, ki še niso našli poti v deželo domišljije, v deželo, kjer iščeš druge, da najdeš sebe.

Vlado Hebar, ravnatelj

Domišljija je pomembnejša od znanja.

Albert Einstein

DOBRODOŠLI V SVETU DOMIŠLJIJE,
V SVETU, KJER SE PRIČNE NESKONČNOST ...

PRVO LETO V ŠOLI

Z učenci prvega razreda sva opravili intervju, v katerem sva spraševali o njihovem počutju v šoli. Dobili sva zanimive odgovore.

V šoli je boljše kot v vrtcu. Najraje se igram s kockami.

Žan

V šoli je dobro, ker se učimo. Tudi sošolci so v redu.

Maruša B.

V šoli je dobro, saj se učimo, igramo. Najraje imam slovenščino.

Mihael

V šoli je lepo. Učiteljice so do mene prijazne. Tudi sošolci so v redu. V Sloveniji je boljše kot v Bosni.

Ajdin

V šoli je dobro. Nič me ne moti. Učiteljica je v redu.

Mihaela

V šoli je dobro, najraje imam matematiko. V vrtcu mi je bilo boljše.

Rebeka

Vse je »fajn«. Učiteljica je včasih v redu, včasih pa ne.

V šoli je »fajn«, saj imaš tudi prijatelje.

Nika

V šoli je »fajn«, ker se učimo, v vrtcu smo se pa igrali.

Najraje imam telovadbo, ne maram pa glasbe.

Aljaž

V šoli se počutim dobro. Najraje imam telovadbo. V šoli mi je lepše kot v vrtcu.

Katja

V šoli je dobro. Učiteljice so dobre. Najraje imam matematiko.

Kaja

Meni je bilo lepo v vrtcu in lepo mi je v šoli. Najraje imam matematiko.

Benjamin

Najbolj je »fajn«, ko se igramo. Učiteljice so super. Včasih bi šla tudi nazaj v vrtec.

Maruša P.

V šoli ni »fajn«, raje bi bila doma ali na morju.

Nina

V šoli je dobro. Najraje imam telovadbo in matematiko.

Amadej

V šoli so »fajn« učiteljice. Moj najljubši predmet sta matematika in telovadba.

Žan B.

V šoli je boljše kot v vrtcu. Želim si postati slaščičarka.

Anja

Meni je najlepše doma. Najraje se igram z avtomobilčki.

Ko bom velik, pa bi rad postal vinogradnik.

Grega

V šoli mi je všeč. Obe učiteljici sta v redu.

Saša

Sara Šestan in Špela Borko, učenki 9. razreda

PINGVIN

Na južnem tečaju pingvin
kraljuje v črnem fraku.
Je ves eleganten in fin,
kot bi živel na oblaku.

Včasih ga zebe na snegu,
nikar ne sprašuj zakaj,
zato sanjari o begu
v kakšen toplejši kraj.

Urška Šek, 5. a

PINGVIN

**Gola koža
perja nič, skok
v vodo, hitro ptič.
Siva koža, bel trebuh,
po ledu skače in je
gluh. Kljun je
velik – ribe je, pravi
lovec, ribič je. Pravi on
je požeruh, ribe je, a še
je suh. Hujšati res mu ni
potrebno, čeprav se tehtat
hodi redno. Res en klovn
je ta pingvin, pravi mali
potepin. Rad bi skakal
noč in dan, večer se bliža,
je zaspan. Gleda rad
Pingvin-teve, sonči
se, spat
kasno gre.**

Barbara Viher, 9. b

CŠOD ŠKORPIJON

Bilo je zelo mrzlo jutro. Že ob tričetrt na sedem smo učenci osmih razredov veselo korakali s polnimi potovalkami proti miklavški avtobusni postaji. Tam nas je že čakal avtobus, da nas odpelje proti CŠOD-ju Škorpion. Ko smo se zbrali, sta učitelja Franc in Mladen prekontrolirala, če mogoče kdo manjka. Mame so nam delile še zadnje nasvete in navodila, mi pa smo že bili z mislimi v Škorpionu. Ob vstopu v avtobus je vladal pravi kaos. Vsi bi radi sedeli na zadnjih sedežih. Po rahlem prerivanju in po nekaj sočnih besedicah smo se končno dogovorili za sedežni red. Končno smo lahko odrinili na pot.

Na avtobusu ni bilo posebnih težav. Seveda pa so nam po glavah rojile druge misli: kakšni bodo učitelji v domu, bodo prijazni ali zadirčni, s kom bomo v sobi, kakšne bodo sobe, ali bodo nas pri jahanju konji ubogali ...

Vožnja z avtobusom je bila kar dolga. Ko smo končno prispeli na Kozjak, nas je z velikega zidu pozdravil Škorpion. Po »raztovarjanju«¹ prtljage z avtobusa smo fantje šli igrati nogomet, dekleta pa so sedela na klopeh in se pogovarjala. Komaj smo čakali, da gremo v sobe.

Pred namestitvijo pa nas je presenetila novica, da bomo v domu skupaj še z eno šolo iz Ljubljane. Prvi so se potem vselili Ljubljančani, nato mi. Fantje smo spali skupaj z učenci iz Ljubljane, deklice pa so bile v sobi same. Že po eni uri skupnega bivanja smo se spoprijateljili.

Sledil je razgovor v jedilnici in osnovna navodila za bivanje in delo v domu. Po končanem razgovoru smo se razvrstili v skupine. Vsakodnevno učenje, različne naloge in vaje so bile zanimive in pestre.

Rad pa bi vam opisal moje nočno dežurstvo skupaj s sošolcem Benjaminom in učiteljem Francem.

Bilo je tako. Zvečer smo se odpravili spat. Naj še enkrat spomnim, da smo v sobi bili vsi dečki skupaj. Ob 21. uri smo morali nehati s pogovori in se odpraviti spat. Ker sva z Benjaminom mislila, da je šel spat tudi učitelj Franc, sva si začela veselo in glasno prepevati. Nisva namreč opazila, da je učitelj Franc samo zaloputnil z vrati, iz sobe pa ni odšel. V temi je sedel na stolu zraven vrat. Ko sva z Benjaminom najbolj veselo prepevala, naju je zmotil učiteljev bas: »Luka in Benjamin! Počakajta me pred mojo sobo.« Zelo ponosno, ker je učitelj Franc izbral ravno naju, sva odkorakala na stražo.

Učitelja Franca še kar lep čas ni bilo za nama, zato sva si čas krajšala z branjem navodil na gasilnem aparatu. Ko je učitelj Franc prišel iz sobe, nama je dejal, da sva lahko tiho in se nama ni potrebno več mučiti s petjem, ker že vsi sladko spijo (tako si je vsaj mislil učitelj).

Drugi dan je učitelj vsem v pouk in poduk razložil, zakaj

sva morala dežurati (temu se reče moralna pridiga). Ko pa sva učitelju Francu zrecitala z aparata za gašenje »kompletno cela navodila«, je kar ostrmel.

Pohvalil naju je in poudaril, da sva zelo koristno izrabila kazenski čas dežurstva. Na dežurnem mestu pa se je izmenjalo še kar nekaj stražarjev.

Luka Lah, 8. a

ZGODOVINSKO TEKMOVANJE

Zjutraj ob pol sedmi uri smo se Nežka, Luka, Grega, Davor, jaz in seveda naša učiteljica zgodovine zbrali pred šolo. Kmalu se je pripeljal kombi. Posedli smo se v kombi in že smo se peljali proti Mariboru. Šli smo na tekmovanje iz znanja o zgodovini vlaka.

Na poti v Maribor smo poslušali glasbo in se pogovarjali z zabavnim šoferjem Boštjanom ter z našo učiteljico.

Tekmovanje je potekalo v mariborski knjižnici. Bili smo zelo nestrpni in bilo nas je malce strah. Učiteljica nas je odpeljala do majhne dvorane. V dvorani je bilo že nekaj učencev iz drugih šol. Tekmovanje se je začelo, komisijo so sestavljali en moški in tri ženske. Gospod iz komisije nas je najprej pozdravil in nam zaželel čim boljšo uvrstitev na tekmovanju. Razložil nam je, da tekmovanje poteka tako, da najprej pišemo test, nato pa ustno odgovarjamo na vprašanja.

Najprej smo pisali test. Test smo lahko reševali petnajst minut. Po končanem testu je vsak učenec moral ustno odgovarjati na pet vprašanj. Na komisijski mizi je bilo veliko kuvert, morali smo eno izžrebati in nato odgovoriti na vprašanja iz kuverte. Po končanem ustnem delu nam je komisija sporočila, da rezultate dobimo v roku tedna dni na šolo.

Nato smo se odpravili domov. Na poti domov smo se v kombiju sladkali s sladkarijami.

Čez približno teden dni smo na šolo dobili rezultate. Luka, Davor in jaz smo dosegli srebrna priznanja, Nežka bronasto, Grega pa zlato.

Skupaj z našo učiteljico smo bili zelo veseli naše uvrstitve.

Katja Karba, 8. b

ŠOLSKO TEKMOVANJE IZ NEMŠKEGA JEZIKA ZA UČENCE DEVETEGA RAZREDA

Že nekaj let imamo na osnovnih šolah tekmovanje iz nemškega jezika. Letos je šolsko tekmovanje potekalo 24. novembra 2005, ob 13. uri v učilnici za zgodovino.

Udeležili so se ga Nuša Kutnjak, Barbara Viher, Oskar Munda, Katja Kifner, Sara Šestan, Tamara Cimerman, Polonca Kmetec in Rok Lah. Učenci so se na tekmovanje pripravljali individualno in v okviru dodatnega pouka.

Na tekmovanje sem povabila tudi ostale učence. Odzvala sta se Rok in Tamara. Njiju bi še posebej pohvalila, saj se na tekmovanje nista posebej pripravljala. Pokazala sta solidno znanje jezika.

Tekmovalna naloga je bila dobro sestavljena, naloge zanimive in tematsko tudi blizu učencem.

Učenci so imeli na razpolago 60 minut, vendar so vsi nalogo oddali že po 45 minutah. Najbolje sta se odrezala Nuša in Oskar, ki sta se udeležila državnega tekmovanja konec januarja.

Tjaša Novak: Pravica do učenja

Emilija Prosnik, prof. nemščine

HOBOTNICA

Rok, nog
veliko ima,
v morju **zadržuje** se sama.
Vse živo kar hodi in plava,
vse v **njenem** trebuhu konča.
Roza barve
gospodična,
se res
vede kot
kaka kraljična.
S svojimi nogami, rokami
zaplete se kdaj pa kdaj,
saj ni čudno, kaj ?
Ste ugotovili, kdo je ta
gospodična? To zala, zvita hobot-
nica
je seveda.

Tjaša Novak, 5. a

TULIPAN

TU LI PAN
RDEČI, NA VRTU CVETOČI,
V ZARJI OBSIJOČI,
PRELEP JE TVOJ CVET.
RDEČ KOT KRI, KI
TEČE PO ŽILAH
IN SE ČISTI.
LEPO
JE
Z T C
E V V
L O E
E J T
N E N
O I
S
K T L
O E I
T B S
L T.
O

Amadej Sklepič, 7. a

MOJE ŠOLANJE S POMOČJO SPECIALNE PEDAGOGINJE

Ker slabo slišim, imam pomoč pedagoginje Mire. Pogosto mi pomaga pri matematiki in slovenščini.

Včasih greva tudi iz učilnice in se sama učiva predmet, ki je na urniku tisto uro.

Najbolj vesel sem, če mi pomaga narediti plakat in ko mi napravi učne liste, saj se lažje učim.

Nazadnje mi je pomagala pri izdelavi plakata za slovenščino, da sem dobil boljšo oceno. Zelo sem bil vesel, ker sva podatke iskala tudi na internetu.

Včasih me tudi skrega, predvsem kadar nimam domače naloge, ali ušpičim kakšno vragolijo.

Upam, da bo učiteljica Mira še dalje tako dobra z menoj, kot je bila do sedaj.

Mario Lovrec, 7. b

SNEŽENI MOŽ

Primož se je zbudil. Vstal je in videl, da zunaj sneži. Mamo je vprašal, če lahko gre ven. Mama mu je rekla, da lahko, toda naj si obuje čevlje.

Zunaj je najprej naredil kepo za trup snežaka. Ko je končal trup, je naredil še glavo. Potem je šel mamu prosit za klobuk in šal. Snežaku je dal na glavo klobuk in mu okrog vratu zavezal šal. Nato je šel po pomarančo in gumble.

Valentina Gjura, Zima

Mario Lovrec, Konji

In že je bil večer. Primož je moral spat. Ulegel se je v svojo posteljo in zaspal.

Bilo je že jutro. Primož je vstal in pozajtrkoval. Ko se je najedel, je šel ven in videl, da se je snežak stopil. Bil je žalosten.

Gregor Makoter, 3.a/9

MOJ DAN

Zjutraj me mama zbudi. Pripravim si zajtrk. Obujem si čevlje, na glavo si dam kapo, na roke si nadenem rokavice in okrog vratu šal ter na hrbet zavihtim torbo.

Odpravim se v šolo. Ko končam pouk, grem domov. Ko pridem domov, se najem in grem delat domačo nalogo.

Drugo jutro težko vstanem, a ko se umijem, mi je bolje.

Doroteja Jevšenak, 3.a/9

DEBATNI KLUB

Letos smo se odločili osnovati debatni klub. Skupaj se nas je zbralo nekaj učencev in mentorja, Simona Klasinc in Mladen Grabovac.

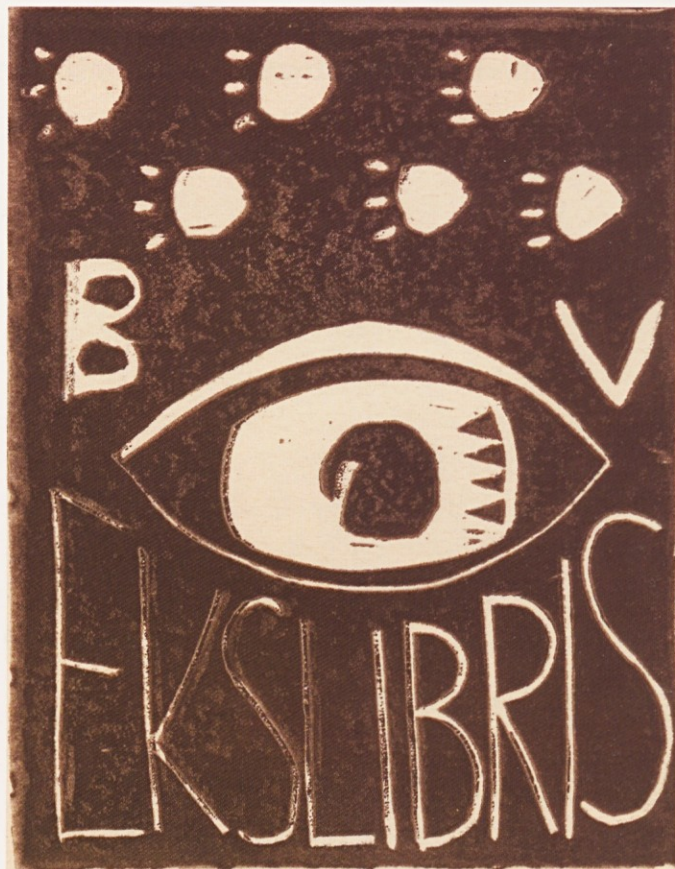
Najprej smo spoznali osnove debate oblike Karl Popper. Spoznali smo zgradbo dobrega argumenta, potek debate ipd.

Nato pa je šlo zares, saj smo se lotili prave debate. Za temo nam je mentor Mladen Grabovac predlagal: psi so boljši hišni ljubljenci kot mačke, vendar so bile nam ljubše debate na temo, ki smo si jih izbrali sami. Debatirali smo predvsem o stvareh, ki nas zanimajo v naši starosti (ženske so boljše od moških ipd.).

Sedaj smo le še nekaj dni pred našim prvim tekmovanjem, ki bo v Ljutomeru in ena skupina se zagreto pripravlja in debatira na temo: praksa, da so ob razvezah otroci v večini primerov dodeljeni materam, je neopravičljiva.

Veselimo se že, da bomo končno dokazali – kdo smo in kaj zmoremo.

Barbara Viher, 9. b

Barbara Viher, Ex libris

ČAROVNIK ZATO

V razredu nas je obiskal čarovnik Zato. Postavili smo mu veliko vprašanj – zakaj. Kaj nam je odgovoril?

- Zakaj so drevesa visoka? Ker smo jih posadili.
- Zakaj so vesolja? Ker se planeti vrtijo.
- Zakaj so številke? Da lahko štejemo denar.
- Zakaj imajo drevesa liste? Da lahko dihajo.
- Zakaj moramo hoditi v šolo? Da ne bomo neumni.
- Zakaj moramo jesti juho? Ker jo je mama skuhala.
- Zakaj danes pada dež? Ker so oblaki polni vode.

**Doroteja Jevšenak,
Primož Kocbek,
Denis Vizinger,
Aljaž Žalar,
učenci 3.a/9**

ČAROVNIŠKA DELAVNICA

Že drugo leto zapored potekajo sobotne delavnice na razredni stopnji za učence, ki zmorejo dosegati višje standarde znanja. Letošnje leto smo začeli s pravljичno delavnico, ki smo jo čarovniško obarvali. V mlajši skupini so pekli torto s čarovnico Cilko, v starejši skupini so učenci pisali recepte za poboljševalne napoje čarovnice Kire.

Leonida Novak, prof. raz. pouka

POBOLJŠEVALNI NAPOJ

Potrebujemo:

- 5000 kg zelenjave
- 20 kg pridnosti
- 2 uri učenja poštevank
- 30 krat po zadnjici
- 2 meseca pomaganja staršem
- 50 kg pralnega praška
- 50 l jabolčnega kisa

Te sestavine zmešamo v 90 l vode.

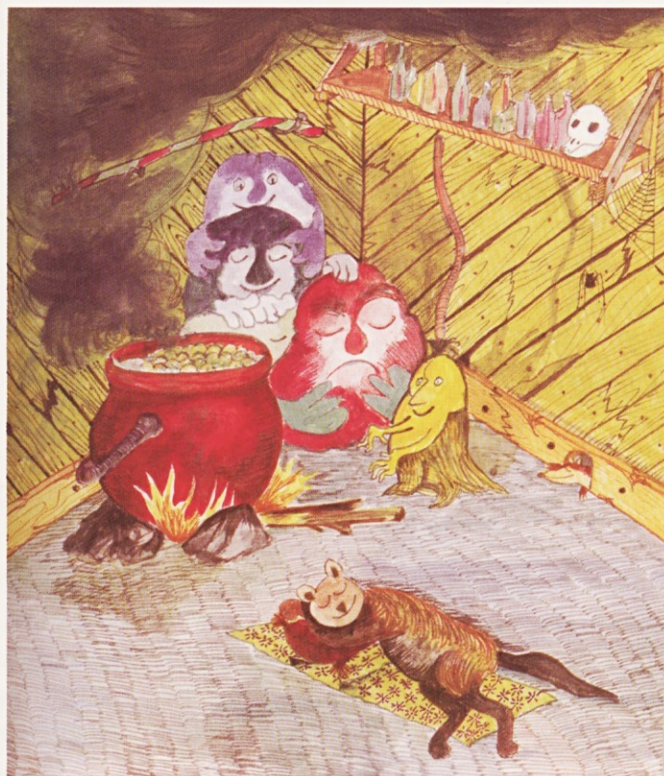
Dodamo 9 l limoninega soka in damo za 1 dan v hladilnik. Vsak dan popijemo 3 l tega.

To pijemo 2 meseca in potem bomo vedno pridni.

Jaka Zorec, 3. a

Marko Sovič, Vaza

POBOLJŠEVALNI NAPOJ

Potrebujemo:

- 50 ton dobre volje
- 60 kg smeha
- 24 ur šole
- 3 klofute
- 20 ur učenja
- 4 kg kislega zelja
- 2 kocki čokolade
- 1 kg nasmeha
- 5 čevljev (smrdečih)
- 100 ton lepega vedenja
- 4 kg možganov
- 20 brc v rit
- 2 čopa las
- 500000 računov
- 2 l soka

Vse sestavine zmešamo v loncu, kjer je strup za podgane in štirje kuščarji. Ko zmešamo, dodamo 9 l krvi. Drži celo življenje.

Nastja Habjanič, 4. a

DELAVNICE ZA NADARJENE

Letos smo organizirali delavnice za nadarjene tudi na predmetni stopnji, na razredni potekajo namreč že drugo leto.

Imeli bomo osem delavnic. Prvi dve sta že za nami. V decembru sta potekali delavnici Kreativno pisanje in Astronomija. Delavnici sta vodila učiteljica Simona Klasinc in učitelj Franc Fajfar.

Pri kreativni delavnici so učenci pisali likovne pesmi. Pri delu so uživali. Njihove pesmi so bile najprej razstavljene na panoju, izdali pa jih bodo tudi v knjižni

obliki in se z njimi predstavili na literarnem večeru. Sledijo še eksperimentiranje pri kemiji, delavnica z likovnim umetnikom, logika, glasbena delavnica, matematika in športna delavnica.

Spomladi nameravamo z vsemi udeleženci delavnic obiskati tudi Hišo izumov Ljubljani.

Emilija Prosnik, prof. nemščine

LABOD JEZERA

Na sredi	
jezera, bela	
ptica je doma.	
Nje lepota	
v vodi	
odseva,	
v tihi	
mesečini	
se lesketa.	
Njen odsev	
je jutra	
zarja,	
zgodnji	
žarek njen	
je brat.	
Brat, katerega	A ona še naprej plava,
sreča čisto	a ne opazi, da nad njo
vsak dan in je	temna senca se pojavi.
njen edini	Nato hoče dvigniti svoj dolgi
pomorščak.	beli vrat, a ga ne more,
Vodi jo sem,	ker postal je
vodi jo tja.	težak in krvav.
Vodi jo tja, kjer pesnikova	
rima je doma.	
Tako kot	prej lep odsev lepote,
sedaj ostane	le spomin na belega
laboda iz čistega jezera.	

Tamara Cimerman, 9. b

BLIŽA SE KONEC ...

Bliža se konec, konec šolskega leta. Zdi se mi, da je vsak dan težji. Po eni strani že nestrpno čakam tisto zadnjo pesem šolskega zvonca, če pa se zamislim, mi postane zelo težko.

V bistvu se še prav ne zavedam, kako bo brez mojih sošolcev, mojih prijateljev. Z njimi sem skupaj dolgih osem let in zame so kot bratje in sestre.

Vem, da bo kmalu prišel tisti dan, ko bomo rekli zbogom in si stisnili roke. Ob tej misli mi že zdaj stopijo v oči solze, tiste solze, ki naznanjajo bolečino, izgubo.

Vem, da svojih sošolcev ne bom izgubila, ostali bomo prijatelji, vendar ne bomo več skupaj sedeli, se smejali, nagajali učiteljem ... Vsak bo drugje.

Vsem sošolcem:

Pogrešala vas bom! Kjerkoli boste in kjerkoli bom jaz, upam, da bomo ostali to, kar smo bili – PRIJATELJI!

Rada vas imam.

Sara Šestan, 9. a

TREBA SE BO POSLOVITI

Bliža se čas, ko se bomo učenci 9. razreda morali posloviti eden od drugega in šole. Nekateri se bomo občasno videvali še naprej, drugi pa si bomo morali podati roko za zmeraj. Pri tem si bomo zaželeli tudi lepih in toplih besed, ki se jih bomo vedno z veseljem spominjali. Nato bomo odšli, ostali bodo le spomini na lepe dni, ki skupaj smo jih preživeli mi! Preden pa se dokončno razidemo, ima vsak od nas možnost povedati, kako so se mu vtisnila vsa ta leta v spomin. Kakšni so odgovori, si oglejte sami.

Bilo je super. Z vsemi sošolci, sošolkami ter učitelji je bilo nepozabno.

Denis Meško

Vsa ta leta šolanja so name naredila res lep vtis. Mislim, da sem se z učenci in učitelji zelo dobro ujela in tega res ne bom pozabila. Mislim, da bolje kot je bilo, res ne bi moglo biti.

Sara Šestan

Zelo sem žalostna, ker bom izgubila zelo dobre prijatelje.

Nives Fištrovič

Bilo je lepo in nepozabno.

Zlatko Vukovič

Ta leta so bila zelo lepa. Nanje me veže nešteto lepih in tudi nekaj slabih trenutkov. So pa tudi razni dogodki, katerih se spominjam najraje. Prav osnovna šola je tista, v kateri imaš navadno prvo simpatijo, tu pa so tudi razni prepiri med prijateljicami, katerih se sedaj smehljaje spominjam.

Nuša Kutnjak

Zelo sem vesel, da imam take sošolce, ki so tudi moji prijatelji in ti pomagajo, te nasmejijo ...

Sandi Gerič

V osnovni šoli se počutim dobro, saj so tudi učitelji dobri.

Rok Lah

Na osnovno šolo imam in upam, da bom tudi zmeraj imela lepe spomine. Zaenkrat se še odlično razumem s sošolkami in sošolci, saj so v bistvu oni moji najboljši prijatelji. Pa tudi

na učitelje bom vedno imela lepe spomine, saj so me naučili veliko pomembnih stvari, za katere sem jim neizmerno hvaležna.

Tamara Cimerman

Včasih je bilo dobro, včasih pa slabo.

Tadej Janežič

Spomini bodo ostali za vedno, in sicer zelo lepi od sošolcev in tudi učiteljev. Nikoli ne bom pozabila teh lepih let.

Nives Šnajder

Najtežje se bom poslovil od sošolcev in sošolk ter najbolj pogrešal prijatelje.

Denis Kosič

Že od prvega razreda naprej sem se z vsemi sošolci zelo dobro razumela in mislim, da je pri učiteljih enako.

Katja Kifner

Vsa šolska leta so bila zelo zanimiva. S sošolkami in sošolci smo se dobro razumeli, dobri učitelji ...

Oskar Munda

Zelo sem vesela, da imam take sošolce, ki so prijazni, veseli in nasmejani. Srečna pa sem, da so na šoli zelo dobri učitelji, ki ti radi pomagajo.

Polonca Kmetec

Vsa ta leta osnovnega šolanja so se mi v lepi luči vtisnila v spomin. Najbolj všeč mi je bilo, ko se je šolsko leto približevalo koncu in so bile ocene zaključene.

Špela Borko

Ta zadnja šolska leta si mi niso kaj dosti vtisnila v spomin. Najbolj všeč mi je bilo, ko se je šolsko leto približevalo koncu in so bile ocene zaključene.

Barbara Rudolf

V šoli se počutim dobro.

Franjo Žibrat

Najtežje se mi bo posloviti od prijateljev in prijateljic.

Milan Podgorelec

Zelo dobro se bom spominjala vseh let in učiteljev. Vsa ta leta sem se imela zelo dobro.

Kaja Plohl

V šoli se počutim odlično. Prav zdaj sem najbolj vesel, ko vem, da sem zadnje leto na šoli.

Matej Kolarič

V šoli se počutim kar dobro.

Tadeja Škrlec

V šoli se počutim dobro.

Nina Zdravec

Sošolke so bile prijazne in tudi učitelji so prijazni.

Jožica Juršič

Vsakega posebej nosim v lepem spominu, posebnem kotičku svojega srca.

Barbara Viher

**Tamara Cimerman in
Barbara Rudolf, učenki 9. razreda**

LUNA

Luna

sije, se

blešči,

z vso močjo

se nad mesto

spusti. Na nebo

z njo zvezde

priplešejo in

z vso močjo

zasvetijo.

Svetijo celo

noč, ko pa se

zarja spusti,

se luna odseli.

Potem

pa sonce

prijadra

in mesto

obsije.

Nuša Šimunič, 8. a

MOJE ZADNJE OSNOVNOŠOLSKO LETO

Že ob misli, da bom naslednje šolsko leto istega časa obiskovala drugo šolo, imela nove sošolce, profesorje ..., me zmrazi. Čez mesec dni bomo že vsi vedeli, kam bomo odšli. Verjamem, da se bo vsak odločil prav.

To leto mi je bilo najboljše do sedaj. Zelo dobro je verjetno zato, ker smo skupaj že osem let in se res dobro poznamo. Smo pravi prijatelji. To me veseli.

V tem letu se večino časa pogovarjamo o nadaljnjem šolanju, valeti, končnem izletu... Teh sedem mesecev v šoli je tako hitro minilo, kot da bi minil en mesec. Leto bi se moralo vleči, da bi lahko bili še čim več časa skupaj.

Pogrešala bom sošolce, sošolke, učitelje in še marsikaj. Zaenkrat si sploh ne morem predstavljati dneva brez njih. Med sošolci imam nekaj zelo dobrih prijateljev, celo najboljšo prijateljico. Te bom sigurno najbolj pogrešala. Upam le, da se bomo še kdaj dobili in se spomnili teh prečudovitih osem let v osnovni šoli.

Ob slovesu verjamem, da se bo utrnila kakšna solza, ker se ne bomo videli več vsak dan. Želim pa si, da bi ohranili stike.

Le še to vam povem – 9. a in 9. b-razred – POGREŠALA VAS BOM!

Kaja Plohl, 9. a

MOJA PUSTOLOVŠČINA

Zunaj je sonce pronicalo skozi z ivjem prekrите veje našega pol stoletja starega oreha. Ah, kaj govorim! Zunaj se je razprostiral pogled na čudovito zasneženo pokrajino. Ležala sem v postelji in razmišljala, kaj obeta današnji dan. Bilo je namreč tako.

Kakor vsako jutro je tudi to jutro prišel poštar. Le da je to jutro prinesel neko zanimivo reklamo o zimskem taboru. Takoj smo bili navdušeni, zato smo se odpravili. Tako smo pristali tukaj.

Danes smo tukaj že drugi dan in resnično je zelo zanimivo in zabavno. Tudi to jutro je steklo po običajnem vrstnem redu. Kar naenkrat pa mi je postalo slabo in odpravila sem se ven na sveži zrak. Tako sem se znašla v majhnem parku sredi katerega je stal vodnjak. Voda je bila ledeno mrzla, še bolj pa je bila mrzla kepa, ki mi je priletela v obraz. Ozrla sem se in pred mano je stala majhna miška. Nenadoma mi je priletela kepa v hrbet, tokrat je stal tam majhen mišek. Predstavila sta se mi kot Pika in Piki. Spoprijateljili smo se. Skočila sta v moja žepa in odpravili smo se nazaj proti hotelu. Čudno, sploh mi ni bilo več slabo.

Pred hotelom smo postali in naslonila sem se na temna vrata. Ta so se nenadoma odprla in vsi trije smo padli v zatohel prostor. Za trenutek je bilo vse temno, toda ko so se naše oči privadile tej zadušljivi temi, smo opazili polno smetnjakov, vsepovsod so ležali

kuhinjski odpadki in za povrh je obupno smrdelo. Očitno smo pristali v sobi, kamor so dajali odpadke, da jih naslednji dan odpeljejo na smetišče.

Tedaj smo nedaleč stran zagledali soj že oslABLJENE svetilke in ... zaslišali zamolkle glasove. Priplazili smo se bliže ter poslušali, kako sta se dva moška šepetaje pogovarjala.

»Bil, veš, ta napad na Horca se mi zdi genialen. Kdaj naj bi že bil?«

»Danes zvečer.«

»Kaj več mi ne veš povedati?«

»Ne tukaj, pridi ob treh v park, dobiva se pri vodnjaku. Zdaj pa morava iti.«

Na gladkem in spolzkem betonu mi je zdrsnilo, tako da se je zaslišal glasen pok.

»Si slišal! Kaj je bilo to?«

»Ah, podgana. Tu se plazi vse mogoče, zdaj pa že pridi.«

Nekaj časa smo še ostali pri miru, nato pa smo vsi trije naenkrat stekli proti vratom. Toda bila so zaklenjena! »Super, to je bilo edino, kar nam je resnično še manjkalo,« sem zlovoljno zagodrnjala.

Piki je nekaj časa z zobki grizel vrata. Naenkrat so se ta na stežaj odprla in vsi trije smo planili ven ter jih zopet trdno zaprli.

Vsa zgrožena sem pogledala na uro, saj je bila že pet do treh. Vsi smo se obrnili na petah ter stekli v park. Hitro smo se skrili v grm ter vlekli na ušesa moški pogovor.

Joj, nesreča! Spet mi je spodrsnilo, tokrat na travi.

»Mar boš spet trdil, da je podgana,« je začel eden izmed mož.

»Ne, tokrat ni. Nekdo je tu. Iščiva!« je odgovoril drugi.

Pika in Piki sta se skrila v moj žep. Jaz pa sem še kar stala. Moža sta me zgrabila za vrat in me trdno privezala k drevesu.

Ko sta izginila v daljavi gozda, v katerem so se utapljali zadnji sončni žarki, je Piki zažvižgal in pritekel je bober. Pika mu je nekaj zašepetala na uho in bober je začel gristi vrvi. Kmalu sem bila prosta, bober pa je izginil. »Sedaj pa moramo vse to povedati gospodu Horcu, saj sonce že zahaja,« je podjetno dejala Pika.

Malo kasnejesmo udobno sedeli v naslonjačih gospoda Horca ter mu pripovedovali oziroma poročali svojo zgodbo. Gospod Horc je bil zelo razumevajoč in se ni prav nič čudil mojima štirinožnima prijateljema. »Saj sem slutil, da je nekaj narobe. Že kar nekaj dni se mi zdi, da me spremljajo in opazujejo nepovabljeni možje. Počakajte tu,« je vse dokaj mirno sprejel gospod Horc.

Ko se je vrnil, nam je razložil, da je poklical policijo in da takoj pridejo ter nepridiprave pričakajo z veličastnim sprejemom.

»Torej, kako se vam naj zahvalim ...« je začel Horc, toda stavka ni mogel dokončati, saj so vstopili moji starši. Zdelo se mi je, da jih že celo večnost nisem videla. Moja prijatelja sta med tem ždela v mojem žepu.

Gospod Horc je naredil važen obraz in začel: »Ta otrok je naredil nekaj zelo pomembnega in hvale vrednega. Rešil mi je namreč življenje, torej bo temu primerno tudi nagrajen. Povabim ga za teden dni na svoje veliko posestvo, kjer njemu in vam ponujam nepozabne počitnice.«

Gospod Horc je bil zelo premožen in znan, zato je bilo to nekaj najlepšega, kar se mi je lahko zgodilo. Seveda bosta šla z mano tudi Pika in Piki, ki se že veselita zlate pšenice in rumene koruze.

Trikrat hura za čudovit konec tega zimskega tabora in šele krasnega začetka počitnic na posestvu gospoda Horca!

Sonce se je počasi spuščalo za obrisi visokih gora, ki so voljno spremljale zadnje sončne žarke. Po cesti je ropotal avtomobil, v katerem so zaspani sedeli naši prijatelji in se peljali novim dogodivščinam naproti.

TEDEN OTROKA

Teden otroka je, ko se odrasli spomnijo, da smo otroci tudi pomembni. Teden otroka se začne v začetku oktobra in traja od ponedeljka do petka.

V šoli smo ta teden zbirali igrače za revne otroke. Mene res zanima, kateri otrok bo dobil moje igrače. Jaz zelo rad pomagam otrokom.

Zdi se mi prav, da smo zbrali igrače. Podarili smo jih Rdečemu križu. Pomagali bi lahko tudi s hrano, z denarjem in z oblekami. Tudi v bolnišnici bi lahko obiskali bolne otroke.

Zdi se mi prav, da obstaja teden otroka, ker se lahko več igramo, manj delamo in tudi starši se bolj spomnijo na nas.

Jaka Zorec, 3.a

Ronja Rajh, 5. a

Melani Trstenjak, Počitnice

GLAŽEK NESMRTNOSTI

Stari Francelj čaka tam pod lip'co,
mirno vleče svojo pip'co,
rojijo čudne misli mu po glavi,
misli si, da pri pameti ni pravi.
On si nesmrtnega želi življenja,
naj moč njegova nikdar ne pojenja,
da večno gledal sonce bi rumeno
in prelepo travico zeleno.

K njemu pride Gregor ranocelnik,
Francelj stari ga povpraša:
»So na svetu tem li kakšne žavbe,
po katerih jaz bi večno živel?«
»Maži ti se s kačjo slino
in pri miru mastno pusti ti svinjino.
Povzroča ona ti holesterol,
Po njem bolan si vedno bolj in bolj!«

Brihtni Francelj si poišče kačo,
strašno, smrtonosno klopotačo.
In potem jo v rokah »žmiče«,
vse bogove na pomoč si kliče.
Kača pa je suha kakor poper,
Francelj od napora ves je moker.
Potem pa kača piči v groznem ga trpljenju,
komaj ostal je Francelj pri življenju.

VRTNICA

Rdeča vrtnica na mojem vrtu cveti.
Zdi se mi, da zame le živi.
Polna življenja in ljubezni
v mojem srcu si le ti.

Zame najlepše dehtiš,
le paziti moram, da nikdar ne oveniš.
Takrat zame ne bi bilo življenja,
ostalo bi le veliko žalosti in trpljenja.

Urška Šek, 5. a

Druga stopi k njemu coprnica Pehta,
ga premeri in na hitro stehta.
Po pregledu ona mu veli,
da bolj za jetra svoja naj skrbi.
Da na vino naj kar on pozabi
in si zdravilni čaj naj zdaj pripravi.
Naj volčjo češnjo in tobak si skuha,
zraven kos plesnivega poje naj kruha.

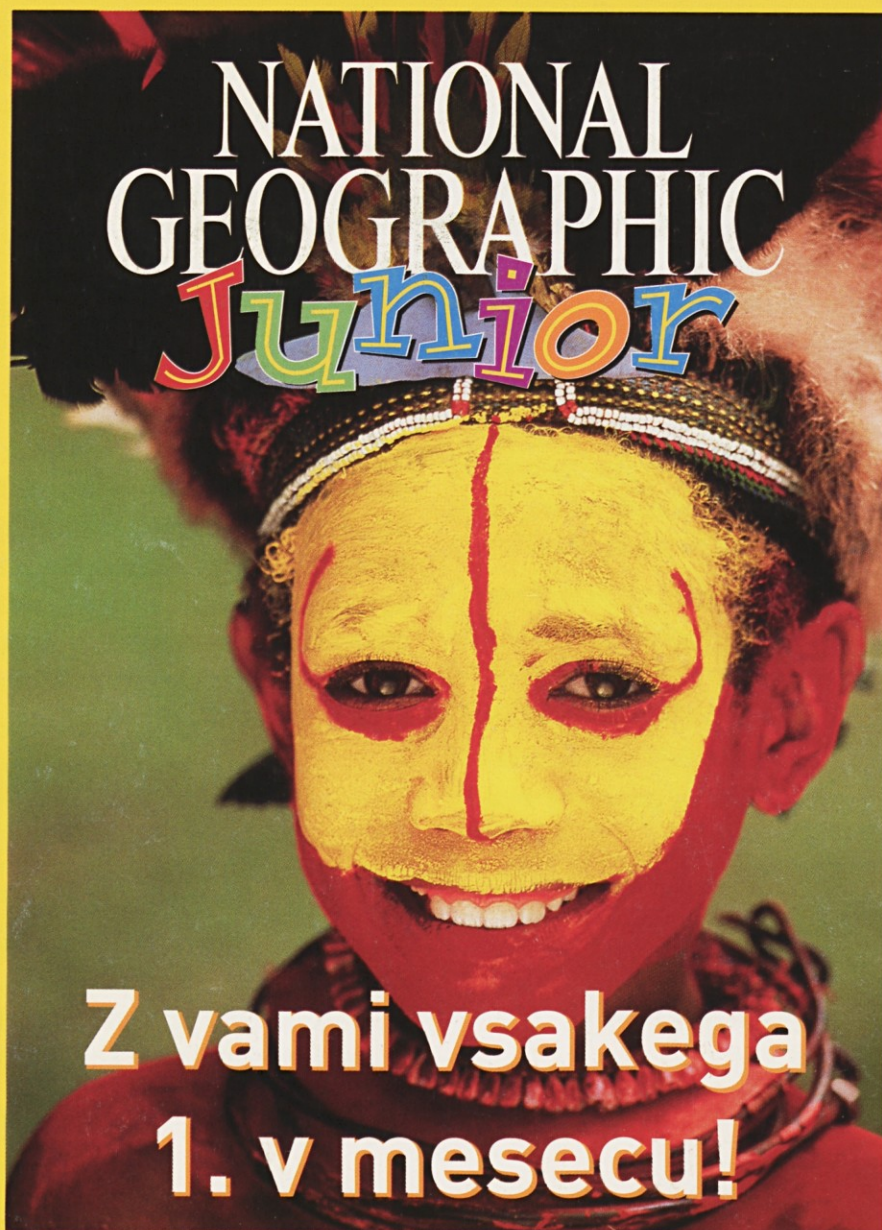
Brihtni Francelj češnjo in tobak si kuha,
okrog piskra leta ena sitna muha.
S kuhačo Francelj jo zadeti zdaj želi,
se nesreča strašna mu pri tem zgodi.
Se na glavo on prevrne v lonec,
njegovega življenja bilo bi skoraj konec.
Muha pa naprej veselo odleti
in se pošteno Franceljnu smeji.

Na koncu pouči ga vaški norček Palček,
tihi in skrivnostni on vseznalček.
Mu veselo in z nasmeškom on veli,
da na svetu nesmrtnega življenja ni.
»Glažek nesmrtnosti skriva se v dobrih delih,
ne pa v raznih slikah obledelih.
Po dobrih delih te cenili pozni bodo vsi rodovi,
iz njih Franceljni spet klili bodo novi.«

*Luka Lah, 8. a***VEČERNA PESEM**

Na nebu je luna,
sonce je za goro šlo,
mama je prebrala pravljico,
zaspali smo lepo.

Primož Kocbek, 3. a/9

Revija za mlade pustolovce in raziskovalce.
www.ng-junior.net

Založba najboljših učbenikov v Evropi.

znanje
nas dela
velike
let

Izdala: OŠ Miklavž pri Ormožu

Uredila: Saša Lačen

Slikovno gradivo pripravila: Mojca Grula

Priprava za tisk: Rokus

leto 2006